

با سلام بر پدر معنوی استاد شهبازی و همراهان گنج حضور

مثنوی، دفتر چهارم، بیت های ۱۸۶۲ و ۱۸۶۳

ز آن چرایِ روح چون نقصان شود

جانش از نقصان آن لرزان شود

-مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۱۸۶۲

پس بداند که خطایی رفته است

که سَمَن زارِ رضا آشفته است

-مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۱۸۶۳

هر کس که فضا را باز کرده است و مرکزش عدم است و از آن ور آب زندگی، آب حیات را می آورد یک دفعه متوجه می شود که از طرف خداوند سهمیه اش کم شده، و جان باید از این نقصان لرزان بشود و می فهمیم که یک چیزی آمده مرکزمان و خطا کرده ایم؛ بنابراین یاسمن رضا (سمن زار رضا) که هر لحظه ما راضی بودیم و فضا را باز می کردیم و حتی خشم خدا را، ما رحمت گرفتیم و چیزی یاد می گرفتیم.

«بی مرادی شد قلاووزِ بهشت»

-مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۴۴۶۷

در آن جا می گوئیم که این چرا اینطوری شد؟ طبق سبب سازی ذهن ما نباید اینطوری می شد می فهمیم که ما اشتباه کرده ایم و اشتباهمان را درست می کنیم که ما یک چیزی ذهنی را آورده ایم به مرکزمان، و با آن همانیده شده ایم به خاطر همین سمن زار رضا آشفته است.

برگرفته از برنامه ۹۷۰

با تشکر فراوان پروین از مهاباد